

VEERTIG

Hikingkaravaan 2025
Victor en Hetty

Walking with Rumi
Roelant Meijer

In de herhaling zit de verdieping
Hester Koning

Sufi-trail: Dezelfde route,
maar telkens anders
Ariane Blees

Istanbul te voet
Abdulwahid van Bommel

De Phrygische Hooglanden
Ben Claasz Coockson

Zomer editie 2025 € 5.95 2949-950X

Sufi Trail
Magazine

RUMI TRAIL

"Fiets mee naar de Rumi"

Een unieke mogelijkheid om mee te fietsen met de route makers van de Sufi Trail in Turkije, van Istanbul naar Konya.

Vanuit Istanbul neem je de ferry boot naar Yalova, dat is ook het verzamelpunt van de fietsploeg. Het is een kleinschalige vrienden fietsavontuur met een maximaal aantal deelnemers van acht fietsers.

Overnachtingen: Kleinschalige accommodaties, home-stays en (wild)kamperen, dus neem je eigen tentje mee. In overleg wordt accommodatie geregeld.

Bepakking: Wat je thuis laat is mooi meegenomen, ieder verzorgd zijn eigen huisje (tent) en spullen.

Hoe lang: de duur is ongeveer twee weken. De Mecca Trail na Konya is optioneel en duurt ongeveer twee weken.

Laat de prachtige warme herfst in het bijzondere Turkije, je meenemen over het adembenemende Anatolische plateau, Rumi wacht op je!

Fietskaravaan data, noteer in je agenda

2 september - 8 oktober 2026

Tijdens onze **fietskaravaan** draagt iedere deelnemer mede verantwoordelijkheid voor het goede verloop van de tocht. Heen- en terugreis boek je zelf.

Je bepaalt zelf hoe je wilt overnachten, wat en waar je wilt eten en betaalt naar evenredigheid mee aan gemeenschappelijk kosten, uiteraard allemaal in goed overleg.

Je krijgt de beschikking over de Sufi trail **gpx** voor zelfnavigatie en ervaren tochtgenoten maken je wegwijs in het gebruik ervan. Je zorgt zelf voor een goede **reisverzekering**.

Voor informatie en aanmelding:
www.sufitrail.nl & www.sufitrail.com
sufitrail@gmail.com
 06 440 447 90

schroom niet om ons te bellen

Op mijn persoonlijke stempel prijken een iris en de tekst:
*“Dromen zijn oneindig – kijk naar een bloem en je ziet alles,
wordt leeg, laat los, wordt oneindig.”*

Neem nu het verhaal van de paardenbloem: een zon die zaait, een maan die pluis wordt en sterren die nooit vergaan. Wat een prachtig eerbetoon aan deze kosmische overlever! En wist je dit al over de paardenbloem?

Titanisch wortelstelsel: Zijn penwortel graaft tot 3 meter diep, overleeft droogte en overstromingen – alsof hij zelf de aarde vasthoudt.

Klokkenluider van de natuur: In Europa gold de paardenbloem als een “boerenklok” (Bauernuhr in het Duits). Kinderen speelden dat ze de tijd konden “lezen” aan de bloemen. In Zweden heet hij “molkeksblomma” (melkkannetje), omdat hij sluit wanneer koeien gemolken worden.

De Engelse naam “dandelion”, komt van “dent-de-lion”: leeuwentand voor het uiterlijk van zijn getande bladeren.

Melkweg-architect: Elk pluisje is een holle buis met perfecte aerodynamica, waardoor de zaden tot 8 kilometer ver kunnen zweven.

Oerkracht: Zijn latex (het witte sap) bevat rubber – tijdens WOII kweekte Rusland hem als noodrubberbron.

Tijdreiziger: Fossiele pollen tonen aan dat de paardenbloem al 30 miljoen jaar meedraait met de aarde – Lambert, die ooit zijn leven wijdde aan het categoriseren van paardenbloem soorten, hoefde zich geen zorgen te maken: de paardenbloem categoriseert ons.

“Hij is geen onkruid, maar een oeroude leraar: verworteld in praktische magie, terwijl hij de hemel uitzaait.”

In deze editie schitteren de Rumi navigator Victor en Ben, de archeoloog die de Turkije verhalen in geuren en kleuren naar het blad voor onze neus brengen. Victor en Hetty onderhouden samen een Polarsteps blog waarbij het beeldmateriaal verzorgd wordt door Hetty en de teksten door Victor. Van eigen bodem komen Hester, Ariane, Roelant en Edith weer als woordkunstenaars vertellen wat er zoal passeert. En geloof het of niet, maar Abdulwahid van Bommel is de liefdevolle wind die hier tussendoor waait, met zijn prachtige artikel over Istanbul. Met veel vreugde wordt het tijdschrift Veertig samengesteld en ontworpen door Kees Reniers. Onmisbare steunpilaren van een padloos pad, zoals Sedat het zo mooi weet te omschrijven. Samen maken we de weg naar VEERTIG weer vers van de pers, via de vele wegen die er eerst nog niet waren.

Titel: Veertig - 2025 nummer 6 zomereditie

Eindredacteur: Linda Pijls

Redactie: Iris Bezuijen, Sedat Çakır

Met medewerking van:

Iris Bezuijen, Ariane Blees, Abdulwahid van Bommel, Sedat Çakır, Ben Claasz Coockson, Victor Hooftman, Hester Koning, Roelant Meijer, Hetty Römers, Edith Slop Zentveld

Coverfoto: Iris Bezuijen

Foto's: Iris Bezuijen, Sedat Çakır, Roelant Meijer, Hetty Römers

Ontwerp logo: Merel van Essen

Vormgeving: Kees Reniers

Kaartenmaker: Rob Polko

Uitgever: Stichting Sufi Trail Friends of Rumi and Khorasan Saints

ISSN: 2949-950X

E-mail: sufitrail@gmail.com

Websites: www.sufitrail.com www.sufitrail.nl / www.driebronnenpelgrimsroute.nl

Abonnementen en losse verkoop:

Deelnemers en donateurs van de Sufi Trail krijgen het Sufi Trail tijdschrift Veertig 2x per jaar gratis. Losse nummers kosten € 5,95 (exclusief portokosten).

Veertig verschijnt 2x per jaar.

Het volgende nummer verschijnt in januari 2026.

Kopijdatum: 15 november 2025.

Correspondentieadres:

Stichting Sufi Trail, Friends of Rumi and Khorasan Saints

Nieuwe Gracht 108-A

2011 NM Haarlem

Tel: 06-440 44 790

© 2025 Sufi Trail

Alle artikelen mogen met bronvermelding gepubliceerd worden. Indien gewenst kunnen ook de originele opgemaakte bestanden worden opgestuurd.

Gedrukt op duurzaam gerecycled papier.

FSC Recycled Credit, CU-COC-819940

Inhoud

- 3 Voorwoord Iris Bezuijen
- 6 Hikingkaravaan 2025 Victor en Hetty
Auteur: Victor Hooftman
- 11 Walking with Rumi
Auteur: Roelant Meijer
- 17 In de herhaling zit de verdieping
Auteur: Hester Koning
- 21 Sufi-trail: Dezelfde route, maar telkens anders
Auteur: Ariane Blees
- 26 Istanbul te voet
Auteur: Abdulwahid van Bommel
- 30 De Phrygische Hooglanden
Auteur: Ben Claasz Coockson
- 33 Wees wie je bent of word wie je wilt zijn
Auteur: Sedat Çakır
- 45 Agenda
- 46 Nawoord Sedat Çakır
- 47 Boeken

Hikingkaravaan 2025

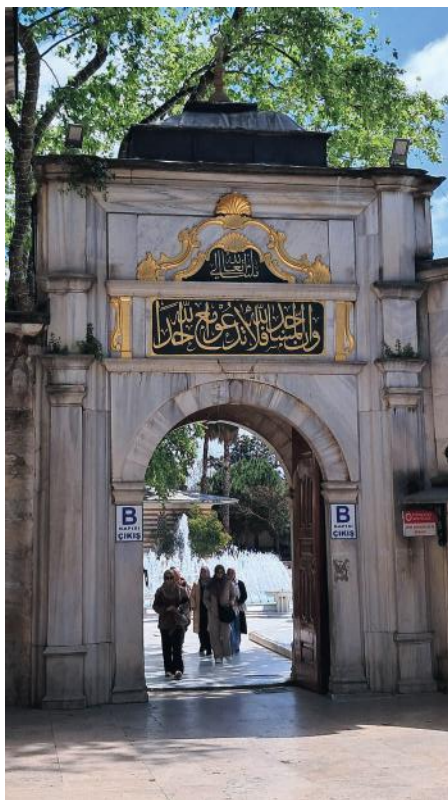
Victor en Hetty

Dag 1 Rotterdam Ommoord – Istanboel

“Your task is not to seek for love, but merely to seek and find all the barriers within yourself that you have built against it.”

– Rumi

De Sufi Trail begint: 800 km naar Konya, 20 km per dag, met Sedat, Iris, chauffeur Fikri, en 13 medereizigers. De heenreis leek goed te gaan. We namen een taxi met een groepsgeenoot Anna vanaf de luchthaven in Istanbul SAW en kwamen uiteindelijk bij ons hotel. Maar er was niemand. Ik bellen, maar de man sprak alleen Turks. Daarna konden we niet meer bellen, want we hadden geen verbinding meer met de telefoon. Eerst wat gaan eten en daarna naar een ander hotel gegaan, waar we van hun wifi gebruik mochten maken. De hulpvaardige hoteleigenaar heeft meteen eventjes voor ons gebeld. Het blijkt dat ze met een code werken. Maar die code kwam dus niet aan. Wel toen we weer binnen wifibereik waren. Daarna weer naar het hotel gelopen, waar de code bevestigd kon worden. Nu zitten we in het hotel. Behoorlijk matig dat wel. De kraan sprong eraf toen we het water aanzette, het water spoot omhoog, en nog een paar zaken. Maar goed, we liggen op bed.

Dag 2 Istanboel

“Love is the bridge between you and everything.”

– Rumi

Wat is er vandaag gebeurd? Eerst een kleine aanvaring met de jeugdige eigenaar van onze basic kamer omdat Hetty de andere lege kamers had bekeken.

Een kat paradeerde door de Eyüp-moskee tijdens de preek, terwijl wij genoten van de rust. Turkse

'bureaucratie' sloeg toe: mijn paspoort bleef een obstakel voor de simkaart. Tussendoor een onverwacht interview in gebroken Duits over Gaza. Op de terugweg naar de moskee en dus ook ons hotel, stopte er een auto naast ons. Raampje open, of we christenen zijn? En dat die toch ook niet goed bezig zijn, ze steunen Israël toch? Ik maak een praatje. Het is erg. Iedereen vindt het erg. Christenen ook. Min of meer tevreden rijdt hij weg.

In de avond gaan we wat eten en bestellen allerlei vegetarisch lekkers en frieten. We hadden een interessant gesprek met een man. Bleek dat het de baas van het restaurant was, die in zijn eigen zaak een hapje aan het eten was. Hij vertelde over Rumi en alle geloven die zoveel gemeen hebben. De frieten van Hetty werden koud, maar dat had ik (Hetty minder 😊) er graag voor over. Als je een Rumi tegenkomt, mogen de frieten koud worden. Na een wandeling langs de verlichte moskee en fontein op naar onze kamer.

Dag 3 Istanboel

"Let yourself be silently drawn by the strange pull of what you really love."
– Rumi

Op het plein bij de belangrijkste pelgrims moskee voor de Islamieten (op Mekka, Medina en Jeruzalem na) ontmoetten we Rina, Anna, Iris en Sedat. De rest is nog onderweg of durfde het hotel niet goed uit i.v.m. de wellicht rumoerige 1 mei viering. Met de groep bezochten we pelgrim plekken, een

marmerbewerker (stof!), en regenden we uit in een sufi-heiligdom. Een cameraploeg volgde ons—"we worden wereldberoemd!"—terwijl we linzensoep en gefrituurde kaasstengels verorberden.

Dag 4 Istanboel – Yalova

"Lovers don't finally meet somewhere. They're in each other all along."
– Rumi

Vanmorgen een relaxte start. Alles inpakken en dan met de 15 kilo richting de ontbijtent. Een lekker ontbijt en dan de bus 50Y naar de pont. Geen eindpunt dus even op de telefoon de route volgen. Dan naar de terminal lopen, kaartjes kopen en een cappuccino drinken met citroen cheesecake (in een tent met de beste espresso "ten oosten van Milaan" volgens eigen zeggen). Daarna staken we de Zee van Marmara over en zochten we een restaurant. Aubergine, gerechtjes, kaas, smeerseltjes voor op brood, zeewier met knoflook, gevulde champignons met kaas, een salade en een halve liter Efes (de eerste dames en heren!). Heel lekker en goedkoop, zeker gezien de entourage en de rode ondergaande zon die in deze Zee van Marmara zakte.

Dag 5 Yalova – Gökçedere

"Love is the whole thing. We are only pieces."
– Rumi

De filmploeg die we al gezien hadden in Istanbul was weer aanwezig. Beetje een verrassing voor ons maar ook wel

weer heel leuk. Ze studeren af deze 2 maanden en hebben ons als eerste project gekozen voor een documentaire over de Sufi Trail. Voor het goede doel, en wel heel leuk als je jezelf later terug kan zien op zo'n manier. De filmploeg rende achter ons aan, maar vaker nog vooruit. Een lokale vrouw nodigde ons uit voor thee. 's Avonds naar de hamam: heet als de hel in zo'n Turkse sauna. Voor het eerst van mijn leven een koud dompelbad genomen in een sauna. Nooit te oud om te leren.

Dag 6 Gökçedere – Güneyköy

"Love is the water of life. Drink it down with heart and soul!"

– Rumi

Een verdwaalde route (800 meter verkeerd), gevolgd door een steile

klim. Het was een zware route, zowel voor de enkels als voor de spieren, maar wel heel mooi. Nu zijn we op een camping aangekomen en hebben we onze twee tentjes opgezet. Omdat we de tweepersoonstenten te klein vonden voor onszelf en onze bagage, hebben we er maar twee genomen. Met enige moeite is het gelukt.

Dag 7 Güneyköy – Orhangazi

"Through love, all pain will turn to medicine."

– Rumi

Vier honden vergezellen ons, zelfs tijdens picknicks in voortuinen. Het pad: keien, doornen en prachtige uitzichten. 's Avonds in het hotel blafte een hond en liep ons in de stad nog achterna. Helaas werd hij de volgende dag verjaagd door andere honden.

Dag 8 Orhangazi – Çakırlı

"Be a lamp, or a lifeboat, or a ladder. Help someone's soul heal. Walk out of your house like a shepherd."

– Rumi

25 km door bloemenvelden, afgewisseld met Tuborg-bier en een ijskoud zwembad. De filmploeg? Die was tijdelijk in Ankara voor tentamens.

Dag 9 Çakırlı – Mahmudiye

"Love is not an emotion, it is your very existence."

– Rumi

Ritme: lopen, theedrinken, hijgen.
Highlights: een landschildpad, orchideeën
en rijstepap als avondmaal.

Dag 10 Mahmudiye – İznik

“Love is the religion, and the universe is the book.”

– Rumi

Vriendelijkheid alom: thee geschonken door een Duitssprekende local en tevens etablissement eigenaar die onze ronde betaalde. De Hagia Sophia-moskee (waar ooit christelijke concilies plaatsvonden) was een historisch hoogtepunt.

Dag 11 Iznik – Bereket

“You are the entire ocean in a drop.”

– Rumi

Hetty voelde haar knieën wat pijn doen en omdat we hier 2 nachten zouden slapen, besloot ze een dagje te rusten in deze leuke en historische stad. Ik ging als echte pelgrim verder met de voettocht.

Dag 12 Bereket - Osmaneli

“Love is your very existence.”

– Rumi

Taxi-chaos: vijf personen op één achterbank (“kunst op één bil”). Onderweg nodigde een marmerbewerkende gastheer ons uit voor koffie in zijn tuin. 's Middags markeerden we het Soefipad met verf uit de Action, terwijl locals vrolijk toeterden. En dan de tocht – ongelooflijk mooi vandaag, vooral de eerste helft. Een golvend parcours waar, om met Rumi te spreken, God overal bloemenzaad had gestrooid om zichzelf kenbaar te maken.

Een bronnetje met water, geen regen en een heerlijke temperatuur. Onderweg kwamen we langs een man die zijn zelfgebouwde huis afgewerkt had met een stenen pad rondom. Het vragen en antwoorden begon, en al snel nodigde hij ons uit voor koffie in zijn tuin, op een

rond plateau onder een boom. Wat een gastvrijheid! Zomaar veertien mensen in je tuin, allemaal voorzien van koffie, abrikozenpitten en rolletjes van geplette vijgen (of iets dergelijks). Zijn vrouw vond het heel gewoon. De high tea-overschotten mochten we meenemen en maakten de dag af.

Dag 13 Osmaneli – Vezirhan

“Love is the universe’s book.”

– Rumi

Ontbijtsoep (!), twee energieke honden als metgezellen, en een avontuurlijk parcours: Het tweede deel van de route was lastig. Het pad was moeilijk begaanbaar, maar een omweg zou veel extra kilometers betekenen. Dus kozen we voor de kortere route, wat inhield dat we moesten klauteren, ons omhoog moesten trekken, over een platgedrukte vangrail een rivier moesten oversteken en ons een weg moesten banen door prikplanten en brandnetels (die je maar beter eerst plat kunt slaan met je wandelstok). Op een gegeven

moment moesten we zo’n 200 meter langs het spoor lopen – er was even geen andere optie. Er reed een lange

containertrein voorbij, en de machinist was niet blij met ons.

Dag 14 Vezirhan – Bilecik

“You are not a drop in the ocean. You are the entire ocean in a drop.”

– Rumi

We waren door Sedat gewaarschuwd: het eerste stuk zou pittig zijn, en dat klopte. Met de bus gingen we naar het startpunt, waarna het alleen maar omhoog ging. De hoge rotsen vereisten grote stappen, wat voor de kortere mensen onder ons een uitdaging was – niet eerlijk, natuurlijk. Sommigen zagen

het niet zitten. Maar Hetty ging mee, en af en toe moest ik haar een hand toesteken. Desondanks raakten we halverwege de berg de weg kwijt. De GPX was nauwkeurig, maar hoewel we op het pad stonden, herkenden we het niet. We zochten verder: door stekelige bosjes, over hoge rotsen – waar was het pad? Toen belde Sedat: “Waar zijn jullie?”

“Op de berg, net onder de top, tussen al die losse brokken steen.”

Niet erg duidelijk, natuurlijk. Maar toen zagen we hen staan: Sedat, Iris, René, Tilleke en Meryem.

“Een beetje naar rechts...”

“Ik zie je niet goed,” zei Sedat. “Doe je gele pet op, niet die blauwe!” 🤔

Uiteindelijk baanden we ons een weg door de begroeiing en ontdekten een soort pad. We konden verder.

Dag 15 Bilecik – Küre

“What you seek is seeking you.”

– Rumi

Weer onderweg zagen we een gigantische opslagplaats – zo groot als meerdere voetbalvelden en zeker 20 meter hoog – vol stenen die gebruikt worden voor keramiek en kattengrit. Er reden voortdurend grote zandwagens voorbij. Toen kwam er opeens een beveiliging aanrijden. Toevallig liep ik vooraan met Cecilia, en ze stopten. Raampje open: “Wat doen jullie hier?” Die vraag krijg je vaker, maar dit voelde niet goed. Ik antwoordde in mijn beste Engels: “We zijn op weg naar Konya.” Hij keek bedenkelijk. “Het is hier te gevaarlijk, jullie mogen hier niet

lopen.” Zijn blik was streng, maar niet onvriendelijk. Ik wees naar Sedat en zei dat hij beter met hem kon praten. Dus reed hij 50 meter verder. Uiteindelijk mochten we inderdaad niet verder lopen, maar er was een oplossing: ze regelden een busje dat ons aan de veilige kant van de groeve afzette.

Hierna kamperen we in een gemeenschapshuis waar we de tenten in het huis opzetten, met touwtjes aan de stoelen en CV-leidingen. Lekker in je eigen tent, droog en warm.

Dag 16 Söğüt

“The wound is where light enters.”

– Rumi

Halve rustdag na een kampeernacht met één toilet. Vegetarisch eten vinden is een uitdaging als je niet iets met brood wil.

Dag 17: Söğüt – Rızapaşa

“Don’t be satisfied with stories, how things have gone with others. Unfold your own myth.”

– Rumi

We staan nu op een dorpspleintje tussen de speeltoestellen. Binnen wordt er op twee pitjes voor veertien man gekookt. Onze documentairemakers (die hopen hiermee af te studeren) hebben weer gefilmd; hun tentjes staan naast de onze. Sommigen slapen binnen, wij trotseren de kou met dubbele slaapzakken en de trots van doorzetters. Morgen voorspellen ze regen om

10 uur – maar dan zijn wij al weg. Linzensoep van Meryem en een gouden zonsondergang.

Dag 18 Söğüt – Egriöz

“The universe is not outside of you. Look inside yourself; everything that you want, you already are.”

– Rumi

Het bovenstaande probeerde ik vannacht te verwezenlijken in een koele nacht, worstelend met een kleine verkoudheid. Alle trucs, zoals een buff op je hoofd en om je nek, een fleecevest aan en de poncho als derde laag over je heen gedrapeerd, om een beetje warm te blijven. Het lukte mij wel om warm te blijven. De ‘verlichting’ liet blijkbaar nog een paar dagen op zich wachten. ‘Hike to the light’, de Sufi Trail zet zich voort.

Ondertussen probeerde Hetty in de buurtent haar eigen strijd te winnen: twee slaapzakken die weigerden samen te werken. De mummiezak vond ze te benauwd, dus koos ze voor een rechte slaapzak met de mummie zak er overheen. Resultaat? Een nacht vol geschuif en gesnurk (mijn verkoudheid hielp niet bepaald). Toch stonden we ’s ochtends uitgerust op.

In het hotel ontmoetten we Jeremy en Kaye uit Australië – directe, energieke types. Bij een Rasta-café vroeg Hetty naïef of het een lokanta (traditioneel Turks restaurant) was. Een jongen met donkere ogen en haar tot zijn schouders kwam naar ons toe en vroeg: “Wat zoeken jullie precies?” Simpel antwoord: iets vegetarisch. Hij overlegde met de

keuken en voilà: tortilla's gevuld met groente en kaas. Binnen was het een feest van kleuren en geuren – een hip café met vintage tapijten en Bob Marley aan de muur. We waren de enige gasten. De jongen die ons hielp bleek een gitarist te zijn die zomaar langskwam om even met zijn oude bandmaat te spelen. Ze speelden nummers van The Beatles, Bob Dylan, en – tot onze verbazing – Venus van Shocking Blue! “Nederlandse legends,” zei hij grinnikend. Hij was groot fan, zeker van de gitarist. We probeerden ze een drankje aan te bieden, maar ze hielden het bij thee.

Dag 19 Eskişehir

“Stilte is de taal van God, al het andere is een slechte vertaling.”

– Rumi

De dag van Hetty's verdwenen vest (“helemaal van slag”). Kaal landschap, 1.000m + landschap, daarna een wat vuil theehuis en een soefi-concert. We hadden een onvergetelijke avond met betoverende soefimuziek. Uiteindelijk vindt Rina later het vest in het rastacafé, waar ze op verzoek van Hetty is gaan kijken tijdens haar terugreis naar Amsterdam.

Dag 20 Eskişehir – Süpüren

“Your heart knows the way. Run in that direction.”

– Rumi

Prachtige wolken, dreigende luchten en miezerige regen.

De regen werd iets feller, en de losse

klei plakte aan onze schoenen totdat we klompen van aarde hadden van wel een kilo per stuk. Een theehuis bracht uitkomst.

Na de lunch gingen we rozen planten. Rozen zijn het symbool van Rumi, van liefde en van vrede (tuinieren voor beginners met pikhouwelen). Met het aanleggen van een rozentuin geven we vrede in onze harten – en daarmee in de wereld – een kans. We herdenken de slachtoffers die de afgelopen jaren vielen.

Na zo'n 20 km schuilden we voor de bui. Een man zag ons, maakte een praatje, en opeens zaten we in een gemeenschapsruimte... mét een theeautomaat. En uiteindelijk mochten we hier blijven slapen: op de grond en in tentjes die we binnen opzetten.

Dag 21 Süpüren – Aslanbeyli

“The soul has been given its own ears to hear things the mind does not understand”

– Rumi

Schaduw en vallen over het pad van de Fellowship naar Konya van de Camino Yolu. Ze flitsen over ons en onze weg heen. Gieren, een stuk of acht. Honden met stekels om hun nek (zodat de wolven hen niet bij de strot kunnen pakken). Ze zijn met vijf tot zeven, want één hond kan een roedel wolven niet weerstaan.

We zijn al één met de velden, de vogels, de mensen, als we ons niet scheiden van het geheel. Maar alles is uiteindelijk goed. Rumi zag de liefde, de eenheid, als geen ander. Vandaag heb ik een interview gegeven aan de cameraploeg.

Dag 22 Aslanbeyli – Sarcailyas

“Don’t grieve. Anything you lose comes round in another form.”

–Rumi

We kwamen gisteren aan in ons soefi-complex, van Alevitische snit. Een prachtig sufi complex. Onze ‘slaapkamer’, onder een heel grote koepel, was zo mooi dat ik eigenlijk niet wilde opstaan. Een goede nacht, behalve dat de toiletten ver weg waren en ik bijna twee keer de stappenteller had meegenomen.

We klommen tot boven de 1200 meter en daar sliepen we vannacht. Een aantal slaapt binnen, een aantal buiten en een aantal in een hotel verderop. Wij slapen buiten. Als het niet te koud wordt, is dat heerlijk: dubbele slaapzakken, een wollen shirt en een muts.

De dames vonden een bijzondere plek om warm te douchen: de ruimte in de moskee waar overledenen worden

gewassen voor de begrafenis. Hetty niet – die wacht tot morgen in het hotel, uit angst om koud te worden.

Dag 23 Sarcailyas – Çukurca

“De kunst van weten, is weten wat je moet negeren.”

– Rumi

Het is nacht en ik word wakker om naar de wc te gaan. Ik hoor niets, het is wel licht door de lamp die op het terrein gericht staat. Ik hoor Hetty niet. Als ze zich omdraait, hoor je het matras kraken en piepen. Het is koud en vochtig. Ik rits de twee slaapzakken een voor een open, dan de binnentent en vervolgens de buitentent. Koude, vochtige lucht komt me tegemoet. Ik kijk naar mijn tactisch neergezette slippers. Ik had ze binnen in de buitentent moeten zetten, maar dat heb ik niet gedaan. Nu is het alsof ik in een koud bad stap. Daarna probeer ik weer te slapen. Het lijkt kouder dan

anders, en vochtiger. Je voelt het overal. Dit herhaalt zich nog een keer. Dan grijp ik in: ik doe een muts op en leg een vest over de slaapzak heen, plus een poncho. Ik val weer in slaap. En dan is het tijd om op te staan, precies op het moment dat ik het eindelijk warm krijg. Van Fikri hoorde ik dat het min 2 graden was en dat het vocht op de ruiten was aangevoren.

Dag 24 Çukurca – Muratkuru

"Yesterday I was clever, so I wanted to change the world. Today I am wise, so I am changing myself."

– Rumi

Echt genoten vandaag van de mooie wandeling. Niet lang, wel een wat pittiger tweede deel. Dan bij een fruitteler aangeland, waar we na wat

gepraat ons tentje mochten opzetten. Maar eerst uitrusten. Ook onze lieve straathond, Arslan (leeuw) moest uitrusten, al had die al wel in 2 bronnen gelegen. Daarna pogen we een zo recht mogelijk stukje te vinden voor de tent in de boomgaard. Maar toen zag ik een leuk vogeltje, een roodkopklauwier. Omdat ik toevallig bij Iris, die alle vogelgeluiden checkt met haar app, dit vogeltje op haar telefoon zag, herkende ik hem. Leuk!

De hond Arslan is herkend door de mensen hier, woont 40 kilometer verderop en wordt opgehaald!

Dag 25 Muratkuru – Gömü

"The art of knowing, is knowing what to ignore."

– Rumi

Wat is een pad? En wat betekent dat eigenlijk, in dit verband? Wij noemen iets een pad, als het is getekend in de OpenStreetMap (in dit geval door Sedat gemarkeerd) of als het is gemarkeerd met stickers. Maar dat betekent dus niet dat er een pad is – het betekent alleen dat Sedat vindt dat je daar kunt lopen zonder snel te overlijden. Kortom, vandaag de berg opgegaan en afgedaald via zo'n "pad". Maar wat een ruimte en openheid! We klommen naar 1430 meter, prachtig uitzicht, windje, heerlijke temperatuur.

Dag 26 Gömü – Emirdağ

"Be grateful for whoever comes, because each has been sent as a guide from beyond."

–Rumi

Dag 27 Emirdağ – Aşağıkurudere

"You have to keep breaking your heart, until it opens."

—Rumi

Vandaag een korte wandeling, met een tussenstop in een koffietent waar Jeremy en Kaye ons al hadden opgewacht. Guus trakteerde op verse sinaasappelsap, koffie en water – een van zijn geliefde dochters was jarig (of het dé dochter van wie hij 10 onderbroeken moest meenemen voor twee weken weet ik niet ☹). Daarna gaven we ons over aan de zoetheit: Anna bestelde heerlijke baklava, en Hetty een verrukkelijke Turkse arretjescake (net zo smaakvol, al miste Hetty de knapperige mariakoekjes).

We moesten bij elkaar blijven omdat er schaapskuddes waren – en dus minstens vijf honden. We moesten dwars door de kuddes lopen en dan kunnen de honden gevaarlijk zijn, maar alles ging goed. Mehmet leidde ons veilig erdoorheen. Daarna de tent opzetten in de storm. Hetty slaapt met de dames binnen.

Dag 28 Aşağıkurudere - Yapraklı Mahallesi

"What hurts you, blesses you. Darkness is your candle."

—Rumi

Boven de 2000 meter, we lopen tussen schaapskuddes en waakhonden. Kamperen bij een gehucht, geen toilet, wel Nescafé 2-in-1. Het

gemeenschapshuis is niet veel, zelfs geen toilet dacht ik. Maar dan vandaag: na een lange, koude, vochtige nacht lieten we de tentjes drogen tijdens het ontbijt en toen hoorden we dat we een verschrikkelijk hok als toilet gemist hadden! Dat was er wél, dus! Hartelijk om gelachen.

Als we naar de tent lopen, balkt er een jonge ezel aan een heel lange lijn. Als we naar hem toe lopen, komt hij enthousiast aan lopen en wil graag geaaid worden. Ik aai hem en maak hem wat schoon. Hij is blij.

Guus verlaat ons vandaag. Met tranen in zijn ogen, weliswaar van de wat ongelukkig uitgesmeerde zonnebrand (beweerde hij), maar toch – een mooi gebaar. Onze oudste loper, 80 jaar, heeft het na een aarzelende start (met

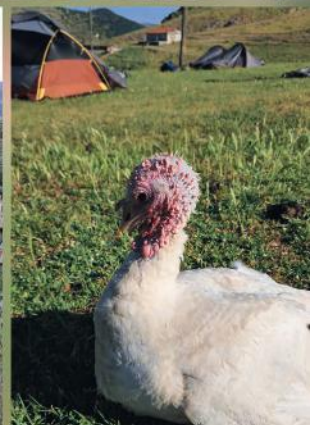
schoenen die niet meer te redden waren) toch geweldig gedaan en voor veel anekdotes gezorgd.]

Dag 29 Yaprakli Mahallesi - Kemer kaya

“Don’t turn away. Keep your gaze on the bandaged place. That’s where the light enters you.”

—Rumi

Vandaag misschien wel de mooiste wandeldag van de week: fantastische vergezichten, bergen, rotsen en paadjes waar de markering nog even werd opgefrist en aangepast. Daarna kwamen we het stadje binnen en stopten bij de ijstent. Iedereen kreeg ijsjes, en we hebben de plaatselijke giechelende meid

en de drie branie jochies getrakteerd. De meisjes oefenden hun Engelse woordjes, en het "see you!" hoorden we nog lang nagalmen. We slapen in een homestay. Er wordt lekker voor ons gekookt. Ik slaap in de mannenkamer.

Dag 30 Kemer kaya - Bolvadin

"Je moet je hart blijven breken tot het opengaat."

—Rumi

De steile klim naar Aslanbeyli werd een onvergetelijke ervaring. Onze groep, nu verrijkt met een zeer uitbundige Canadese, vormde een bonte mix van culturen en talen. Terwijl de Engelssprekenden vrolijk kletsten, liepen de Nederlanders en Turks-Nederlandse

groepsleden wat gereserveerder.

Ik begon de dag in mijn poncho vanwege dreigende regen, maar al snel bleek die overbodig. Het weer speelde echter een wispelturig spel: fris onder de wolken, bloedheet in de zon. Hetty probeerde zich te bekwamen in de kunst van het snel omkleden, wat resulteerde in een komische vertoning van rondvliegende kledingstukken en verwarde gezichtsuitdrukkingen.

Na uren klimmen liepen we wat achter en raadpleegden de GPX-Viewer. Tot onze verrassing ontdekten we de hele groep zittend op een veranda, thee drinkend op uitnodiging van de vrouw des huizes. Blijkbaar had de man van het huis een wandelclub - we zaten tussen mede-hikers! Het werd een gezellige chaos van handgebaren, gebroken

Engels en veel gelach. De lokale vrouwen omringden Hetty en knuffelden haar bijna plat, zo enthousiast waren ze.

Dag 31 Çay

De meeste conflicten en spanningen worden veroorzaakt door taal. Besteed niet zoveel aandacht aan de woorden. In het land van de liefde heeft taal geen plaats. Liefde is stilte.

—Shams Tabrizi, leermeester van Rumi

In Çay, tijdens onze rustdag, ontmoetten we een oude man die ons meenam naar een commandocentrum van Atatürk. Zijn gepassioneerde verhaal over de Turkse geschiedenis werd onderbroken door een nieuwsgierige politieagente, die uiteindelijk salueerde toen ze begreep dat we pelgrims waren. In de oudste moskee van het stadje werden speciaal voor ons de lichten weer aangedaan, en een Koran lezende man vertelde honderduit over de architectuur.

Dag 33 Çay - Deresinek

“You are not a drop in the ocean. You are the entire ocean in a drop.”

—Rumi

Je loopt alleen maar, je kijkt alleen maar, toch, dat is het idee?! Maar lopen is veel meer, het is ook een uitwisseling van ideeën. Dat begint soms al bij het ontbijt (over Shams n.a.v. de blog, is het zo eenvoudig dat je het niet ziet of toch heel moeilijk?), maar vaker nog na kilometer 10. Je hebt gekeken, genoten en dan loop je naast iemand en praat. Over het leven, over muziek, over je

jeugd, over politiek, over de route en de markering, alles komt langs. Je hebt de tijd, het gesprek hoeft niet afgerond te worden, er hoeven geen conclusies

getrokken te worden, de wereld veranderen we toch wel door onszelf te veranderen. Glimlachen wij, lachen wij, dan lacht de wereld met ons mee. En dan is de 10 km opeens 19 km, met thee op het eind.

Dag 34 Deresinek - Sultandagi

“Everything in the universe is within you. Ask all from yourself.”

—Rumi

De kamer ruikt alsof hier net een stoomcursus ‘hoe blus ik een brand?’ is gegeven, maar gelukkig is de asbak leeg. Dat scheelt weer—wie houdt er nou niet van een schone asbak in een verder mysterieus geurende omgeving? Met een vochtige handdoek voor 1 persoon en een dekbed zo smal dat er maar 1 persoon onder past? Met een matras als een mislukt waterbed met alsnog veren in je rug. Maar ach, morgen weer een andere kamer, vloer of camping, dus niet zeuren (zegt Hetty, ik mompel nog wat in mijn baard).

Maar eerder: we maakten weer een mooie tocht, met veel theedrinken. In de verte zijn de bergen te zien met wat sneeuw, dichterbij de dalen, de fruitbomen, het graan, lopend over stoffige zandpaadjes. De regen bleef uit, hoewel we donkere wolken zagen en af en toe de donder hoorden

Het gaat goed met ons, helemaal goed hier. Er heeft zich een wat verloren voelende Belgische bij ons gevoegd, die

Tai Chi in Leuven geeft, Annemarie.

Daarna naar de karavanseraï in dit stadje. We wilden wat drinken en zagen Jeremy en Kay lopen. Zij werden door een Turkse studente net de toren van de herberg mee ingenomen.

Dag 35 Sultandagi - Aksehir

“The only lasting beauty is the beauty of the heart.”

—Rumi

Het werd een heerlijke, ontspannen wandeldag, vol gezellige stops. We namen uitgebreide pauzes in theehuizen en bij lokale families – te veel om op te noemen. Bij één gezin kochten we ijs voor de lunch en walnoten in granaatappelgelei. Daarna nodigden ze ons uit voor koffie. Anna en Hetty kregen zelfs een rondleiding door hun prachtige oude huis, compleet met een trekharmonica die ze demonstreerde (ze speelde zelf niet). “Volgend jaar moeten

jullie blijven slapen!” riep de vrouw des huizes enthousiast toen ze eindelijk weer tevoorschijn kwamen.

Dag 36 Aksehir

“Het licht van de nacht

Er was een nacht en in die nacht stond ik.

Ik keek omhoog naar de maan die als een gebroken schaal aan de hemel hing.

Er viel licht maar het was donker.

Vanuit dat donker hoorde ik een stem die zei: kom.

En ik kwam.”

—Rumi

Nasreddin staat 's nachts onder een lantaarnpaal te zoeken. Een voorbijganger vraagt: “Wat zoek je?” Nasreddin antwoordt: “Mijn sleutels.” De man helpt zoeken, maar vindt niets. Uiteindelijk vraagt hij: “Ben je ze hier echt verloren?” Nasreddin zegt: “Nee, thuis, maar hier is meer licht.” We zijn hier in de stad van Nasreddin Hoca bekend om zijn

humoristische en paradoxale wijsheden waar de mij bekende goeroe Osho graag gebruik van maakte.

We maken hier een uitgebreide stadswandeling, bezoeken een museumpje over hem en bezoeken de Armeense wijk. In gedachten sta ik ook even stil bij de Armeense kwestie.

Dag 37 Aksehir - Çakırlar

“Who am I in the midst of all this thought traffic?”

—Rumi

Vandaag weer eens even bijpraten over het padloze pad, de weg naar de waarheid volgens Krishnamurti, lastig te belopen. 😊 Zo ook ons pad. Deze keer met zaag en snoeischaar om van het padloze pad een pad te maken. Daarna weer rechtdoor over een keienveld, velden vol keien. Soms opgestuwd tot wallen.

De kinderspeelplaats in Çakırlar was ons kampeerterrein voor de nacht. “Gesloten” bleek slechts een suggestie te zijn - we kraakten het terrein feitelijk. Het slapen tussen luidruchtige eencilinder karren (een soort ijzeren honden die klonken als Harley-motoren op steroïden) werd een hilarische ervaring.

Dag 38 Çakırlar - Doğanhisar

“The soul is here for its own joy.”
—Rumi

De route was weer prachtig. Soms een beetje klunen en klauteren in het begin. Met name de hellingen met eindeloze keien zijn zwaar voor je voeten. Later werd het makkelijker: mooie klim, vergezichten, een eekhoorn, ooievaars, orchideeën en andere bloemen, paddenstoelen, grappige plaatsjes, bijzondere moskeeën en ga zo maar door.

Dit was een wat langere etappe bij 26 graden. Weer even wennen. Dan heb je dat blij gevoel weer van: ik ben er!

En dan kom je Jeremy tegen, die de bus heeft genomen vanaf twee derde van de route. Als je aankomt, zegt hij: “Ik heb iets voor je” – en dat zijn 2 koude bieren. Een voor Hetty, Tuborg Gold, en een voor mij, een Efes Pilsen. En dan ben je pas echt gelukkig!

Gisteren nog een triest bericht: onze oud-chef en uiteindelijk bestuurder is overleden. Iets ouder dan wij, maar niet veel. Toch even een schrikmoment. Wij hebben goede herinneringen aan hem.

Op de rouwkaart schreef hij als eerste vijf regels:

*Wanneer de lente komt,
en als ik dan al dood ben,
zullen de bloemen net zo bloeien.
De bomen zullen niet minder groen zijn
dan vorig jaar.
De werkelijkheid heeft mij niet nodig.*

Dag 39 Doğanhisar - Çiğil

Het Offerfeest bracht een surrealistisch tafereel: straten bezaaid met geslachte

koeien, opgehangen aan takelwagens. De geur van bloed en vers vlees hing zwaar in de lucht, vooral op de 'day after'.

Onze homestay familie serveerde een feestmaal, waarbij ik strategisch mijn positie koos om het buikvlies-schrappen niet te hoeven aanschouwen. Gelukkig was er genoeg pilav en salade voor de vegetariërs onder ons en altijd een lekker toetje. Het hoogtepunt kwam 's avonds: baklava met thee, geserveerd door onze gastheer die trots vertelde over zijn boomgaard.

Dag 40 Çiğil - Derbent

Rustig opstaan en inpakken. Hetty heeft veel gedraaid en is nog niet in

vorm. Als we beneden komen, blijkt Kay in de douche gevallen te zijn. Met de auto naar het ziekenhuis met Jeremy, Fikri en Sedat. Later horen we dat ze flink in het gips is gezet. Wat jammer 🥺, voor hen én voor ons. Maar de tour wacht op niemand, zoals ze in de Tour de France zeggen. Dus we vertrekken met een bezwaard gemoed.

Veel tijd om erover na te denken is er niet. We gaan stijgen, en de temperatuur stijgt mee. Maar door de hoogte valt de hitte uiteindelijk mee. Ik merk nu dat ik profijt heb van de warmte, de droge en schone lucht. Hetty loopt geweldig.

Er werd geroepen, de roeper bleek de eigenaar van het theehuis te zijn waar we zouden overnachten. We komen aan bij een tafel vol verse aardbeien, uitgespreid op een tafellaken van voetbalkranten. Heerlijk!

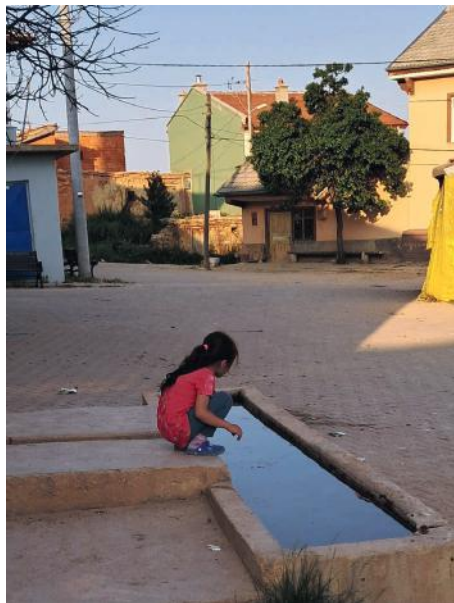
Dag 41 Derbent - Selahattin

"Wear gratitude like a cloak, and it will feed every corner of your life."

—Rumi

En dan sta je op en moet je overgeven – iets met je maag. Geen trek, geen zin in eten. Toch maar hellingen lopen op een lege maag, maar... dat wil het lichaam écht niet. Ik probeerde gedroogde abrikozen, maar voor Hetty was één genoeg. Niet dus. Na de steile klim besloot ze terug te gaan om bij te slapen. Ik bracht haar naar de slaappleaks, waar ze douchte en meteen onderdook. Ik loop daarna naar Selahattin waar ik overnacht, uit ervaring weet ik dat als Hetty ziek is ze alleen maar in bed wil liggen en verder niet.

Dag 42 Selahattin - Hacı Haydar Sultan Misafirhanesi

*“Joy moves always to new locations,
the ease of its flow never freezing.”*
—Rumi

De ziekte golfde door onze groep. Eind van de vorige middag kreeg de ziekte ook Anneke, Tieleke en Mehmet in de greep. Die reizen anders verder vandaag. Hetty heeft zich juist wel weer aangesloten.

De klim naar het Alevitisch heiligdom op 1600 meter werd een epische tocht.

We lopen verder met een steeds kleiner gezelschap naar de Hacı Haydar Sultan Misafirhane—een berg met een heiligdom, een Alevitisch-Sufi gemeenschapsruimte en een moskee. Onderweg is het warm en er zijn weinig waterpunten. Een hond loopt vanaf

het begin met ons mee. Myriam heeft gisteren geprobeerd twee honden weg te jagen, maar slechts één is vertrokken. Stenen gooien kunnen we niet, dus hij blijft bij ons.

Het wordt heter, maar Sedat, Iris, Meryem, Annema en Annemarie lopen dapper door. Op het laatste stuk kan Annemarie niet verder. Sedat vraagt Fikri om ons op te halen, maar ik stel voor om de laatste steile helling te lopen, omdat de hond niet in de auto kan. Dus Iris, Meryem en ik lopen verder. Het is een pittig einde. De hond stopt regelmatig in de schaduw om uit te rusten—we wachten geduldig. 28 km bij deze temperaturen en over zulke paden

is ook voor hem zwaar. Boven treffen we Hetty en Mehmet, die er al even zijn. Ik ben weer herenigd met Hetty. Er is een gemeenschapshuis, een moskee, een graf en een echte bergtop—nog 30 meter verderop en een onvergetelijk uitzicht met zonsondergang. De dames slapen in het gemeenschapshuis, Fikri en ik in de moskee. Mehmet, Iris en Sedat zetten hun tent op.

*Een berg waar de zon onderging,
waar de maan volop schijnt,
waar de Grote Beer recht boven ons
staat,
waar je je klein voelt—maar niet
alleen.*

Dag 43: Hacı Haydar Sultan Misafirhanesi - Sille/Konya

*“Wear gratitude like a cloak.”
—Rumi*

De afdaling naar Konya voelde als een overgang van wildernis naar beschaving. In Sille, een toeristisch dorpje, werden we geconfronteerd met een cultuurschok: perfect aangeharkte straatjes, dure terrassen.

In Konya aangekomen, ontvingen we onze Sufi Trail-certificaten en handdoeken met onze namen erop geborduurd, heel leuk. De filmploeg nam emotioneel afscheid - ze hadden maar liefst 4 terabyte aan materiaal geschoten.

Het bezoek aan Rumi's mausoleum was overweldigend. Waar Shams' graf eenvoudig en ingetogen was, straalde Rumi's laatste rustplaats pure pracht uit: vergulde decoraties, blauwe tegels. De energie die ik voelde was echter opmerkelijk in de moskee voor die van Shams in de wandeling.

Dag 44-46: Afscheid en Reflectie

*"When you do things from your soul,
you feel a river moving in you."
-Rumi*

Onze laatste dagen in Konya werden getekend door ziekte en herstel. Hetty en ik strijden met een lokaal virus en bereiken een dieptepunt toen ze mijn zorgvuldig samengestelde ontbijtbord als braakbak moest gebruiken.

Tijdens het vrijdaggebed werden we geconfronteerd met Konya's conservatieve kant - een jongeman wees Hetty terecht voor haar "te korte" jurk, tot een oudere man tussenbeide kwam en de jongeling ernstig toesprak. Buiten klonk plots militair machtsvertoon: drie F-16's schoten rakelings over de moskee, hun gekleurde rooksporen achterlatend.

Op ons laatste terrasje bij het Mevlana Museum, omringd door rozen en Japanse toeristen, dronken we een mango-sorbet en reflecteerden we onze reis:

Hoe was het?

Het was pijnlijke voeten in te krappe tenten,

Het was min 2°C en condens op je slaapzak,

Het was 4 kg gewichtsverlies en linzensoep als troost,

*Het was een hond die met je mee liep
tot de top,
Het was Rumi's woorden die plots heel
echt werden,
Het was thuiskomen in jezelf,
terwijl je verdwaald was in Turkije.*

Nawoord

De terugkeer naar Nederland voelde surrealistisch. Onze lichamen waren thuis, maar onze gedachten dwaalden nog langs de Sufi Trail. Roshi, onze kat, keek ons aan alsof ze wist dat we veranderd waren teruggekomen, maar gedroeg zich verder normaal.

En wanneer iemand nu vraagt: "Hoe was je reis?"

Antwoorden we simpelweg:

"Het was alles wat het moest zijn."

En heel veel dank aan al onze reisgenoten en alle heerlijke mensen die we onderweg zijn tegengekomen. Jullie maakten de reis extra speciaal.

Victor en Hetty

Walking with Rumi

Portret van een pelgrimage door
Roelant Meijer

Net als velen die hun bijdrage leveren aan dit magazine, liep ik van Istanbul naar Konya. Veel mensen die ik onderweg ontmoette waren nieuwsgierig waar ik, alleen en te voet, naar onderweg was en vooral waarom. Als ik over mijn pelgrimage naar de tombe van Rumi vertelde en het gesprek zich verder ontwikkelde, reikte ik hen een hand met kaartjes aan met citaten van Rumi - in zowel Engels als Turks - en vroeg hen er een uit te kiezen. Het gekozen citaat mochten ze houden. Nadien maakte ik een portretfoto met hun kaartje. Bij deze foto beschreef ik het hoe en wat van onze ontmoeting. Dat publiceerde ik op Instagram. De geportretteerden konden zichzelf zo terugzien, maar ook elkaar. Dit project is al eerder onder de aandacht gebracht, hier in VEERTIG. Verschillende mensen hebben het resultaat ook kunnen zien in boekvorm of als expositie, bijvoorbeeld op Ameland in Oldeberkoop.

Omdat de ontmoetingen zo mooi zijn, bijgaand nogmaals

*Je hebt meer liefde in
je dan je ooit zou kunnen
bevatten. - Rumi*

een/enkele van de ontmoetingen die tonen dat het leven mooi en waardevol kan zijn als mensen uit hun hart spreken en openstaan voor de ontmoeting.

Lütfü, die in de gezondheidszorg werkt, pikt me op langs de weg naar Eskişehir. Het is al laat en ik kan geen goede plek vinden om te kamperen, het is voornamelijk open veld hier. Daarom had ik besloten een auto aan te

*Wanneer de wereld je op
je knieën dwingt, ben je in de
perfecte positie om te bidden. -
Rumi*

houden. Het is de eerste auto die voorbij komt na een uur. Hij heeft zijn zondag doorgebracht met zijn zoon en een vriend op zijn moestuin buiten de stad. Ik vertel over mijn voettocht. Het hele wandelplan valt buiten zijn voorstellingsvermogen. Hij zegt dat Turken zelfs de auto gebruiken om naar het toilet te gaan. Hij wil wel graag helpen, dus zet hij eerst zijn vriend af, brengt daarna zijn zoon thuis en rijdt met mij naar het centrum van de stad. Hij probeert een goedkoop hotel voor me te regelen door een vriend te bellen die Duits spreekt. Dat wordt allemaal veel te ingewikkeld. Ik stel daarom voor dat hij me gewoon hier in het centrum afzet. Dat is de beste oplossing. Dan kan hij ook op tijd thuis zijn. Ik kies dit citaat voor hem en hij is er mee in zijn nopjes.

Bayram (25) is gebeld door zijn vader, die mij heeft aangeboden te verblijven in de “oda”, een dorpskamer die gebruikt kan worden voor gasten. Zo ook door mij, om in te overnachten. Bayram studeert Engelse literatuur en taal, en wordt ingeschakeld als tolk. Zijn studie is bijna afgerond. Hij volgt het Erasmusprogramma en is daardoor een van de gelukkigen die Europa mocht bezoeken, want wij houden onze grenzen goed dicht. Hij hoopt na zijn studie een

baan te vinden als leraar. Hij is niet kieskeurig over waar dat zou zijn. Iedere plek in Turkije is goed!

Hij brengt me met zijn vaders scooter naar het dorp zodat ik daar wat boodschappen kan doen. Helaas heeft de winkel alleen pasta, chocolade en koekjes om te eten. Zeep en pannen en zo heb ik niet nodig. Ik wil graag tomaten, andere groenten en appels. Bayram zegt dat we die bij hem thuis kunnen halen. Dus gaan we daar naartoe met de scooter. Zijn moeder geeft me tomaten, komkommers, sla, uien en ook nog wat aardbeien, alles uit eigen tuin. Het is natuurlijk zinloos om in de minimarkt dingen te verkopen die iedereen hier zelf verbouwt.

Roelant Meijer

“In de herhaling zit de verdieping”

Hester Koning

Toen Sedat dat tegen mij zei, tijdens één van mijn eerste Sufitrails, snapte ik het niet. “In de herhaling zit de verdieping”. Ik was zelf meestal bezig met verandering. Nieuwe plekken ontdekken. Mezelf ontwikkelen door middel van nieuwe ervaringen, verschillende activiteiten en werkzaamheden.

Toch bleef ik de Sufitrail lopen. Niet iedere week, maar wel regelmatig. Het rondje om Heiloo liep ik trouw. Op een bepaald moment begreep ik het. Er ontstond een verbintenis tussen mij en de weg. Elke tocht zie ik als anders. In de trein, onderweg naar Heiloo, ben ik iedere keer benieuwd wat de tocht zal brengen.

Andere details vallen me iedere keer weer op; de schittering in het oogje van de slang, weer een nieuwe eend in de vijver, de kapotte, kleurrijke tegels aan de kant van de weg. Ik zag de verschillende seizoenen voorbijkomen in de afgelopen paar jaar – al heb ik tijdens het wandelen van de Sufitrail steeds het tulpenseizoen gemist! Aan de andere kant heb ik wel dankzij de tulpen de Sufitrail ontdekt.

Altijd is de route weer anders. Door de omgeving, de ontmoetingen, de gesprekken. Dezelfde route geeft me ergens een gevoel van verwondering of het houdt me een spiegel voor.

Voor mij horen de kerk in Heiloo met het labyrint ervoor, de abdij van Egmond en de Adelbertusakker er wel altijd bij. Dan is het voor mij een volwaardige Sufitrail.

Een enkele keer sla ik af. Bijvoorbeeld richting de zee en daarna loop ik terug richting station Heiloo of ik breek de tocht bij de Zeeweg en tel het voor mezelf als een halve Sufitrail.

Het streven naar 40 keer zit er bij mij in. De thema's in mijn boekje neem ik serieus. Voor mijn volgende tocht is het wa aleikum salam. Vrede zij met u. Dit is het antwoord als iemand je begroet, je vrede toewenst. Maar wat als iemand je dat niet toewenst? Is het dan mogelijk voor mij om daaroverheen te stappen? En wanneer is dat niet verstandig?

De route omarmt me en verrast me. Iedere keer weer. Sinds een half jaar moet ik bijna 2 uur reizen om in Heiloo aan te komen. De drempel is hiermee

hoger geworden om op zaterdag vroeg op te staan. Soms daagt de tocht me uit, soms voel ik mijn fysieke of cognitieve grenzen. De logica om helemaal af te reizen naar Heiloo is weg. Toen ik in Haarlem woonde, was de tocht bijna in mijn achtertuin. Toch blijf ik gaan.

Ik voel verbinding met verschillende mede-wandelaars, van eerder en met nieuwe, en met de omgeving. Er ontstaan fijne contacten en vriendschappen. Ik ervaar rust, warmte en krijg inspiratie. De verdieping zit ook niet in mijn hoofd – de verdieping zit in mijn ogen en in mijn hart.

Hester

Sufi-trail: Dezelfde route, maar telkens anders

Ariane Blees

Enige jaren geleden zat ik in de auto naast mijn zwager. Hij bracht me naar Schiphol en het regende pijpenstelen. "Ik ga gelukkig richting zon," zei ik goedgemutst. "Naar een land met alleen maar mooi weer, dus drie weken in mijn korte broek. Heerlijk!" Mijn zwager grinnikte en zei. "Ik snap dat je daar naar uitkijkt. Toch vind ik het fijn dat wij hier in Nederland vier seizoenen kennen. Dat het weer niet alsmaar hetzelfde is. Ik geniet juist van die veranderingen."

Ik denk vaak aan deze woorden terug als ik wandel. Want naast de Sufi-trail wandel ik graag en veel, waar dan ook in ons mooie land. En tja, als elke dag de zon schijnt, waar moeten we het met elkaar dan nog over hebben? Sorry, grapje. Ik vind het zelf óók fijn dat we meerdere jaargetijden kennen. Ik

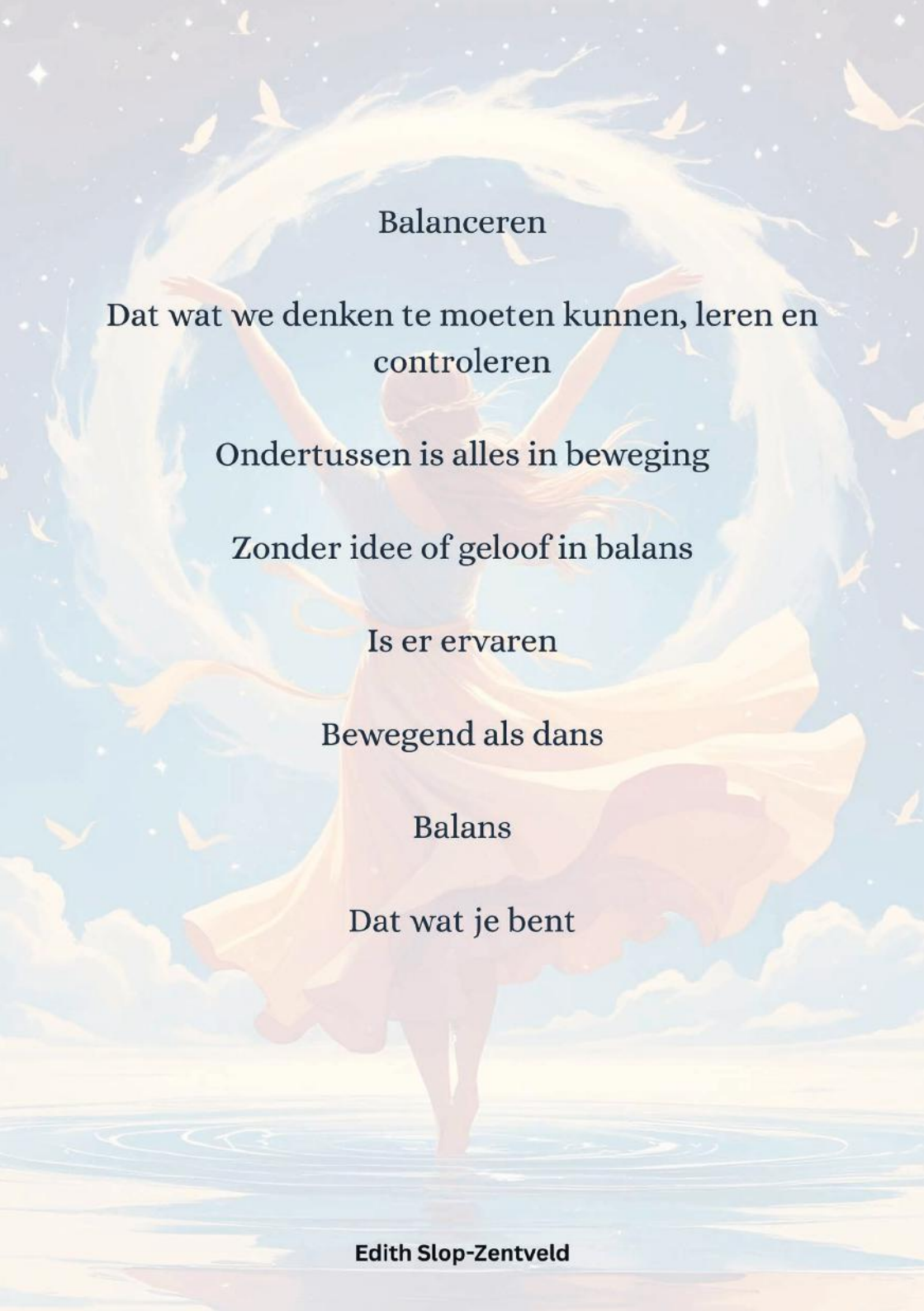
geniet natuurlijk van een zonnige dag, maar vind de herfst ook haar charmes hebben. Het ritselen van de gele blaadjes op de grond, de mooie kleurenpracht van het resterende bladerdek, het besef dat de dagen korter worden. Je voelt het in je lijf. Ik vind dat wel iets hebben. En dan de koude winter die volgt, waardoor we het in huis gezellig gaan maken met kaarsjes en warme chocolademelk. Mmmm, zo knus! En dan worden we langzaam weer opgewarmd door de lente en zien we de krokussen overal opkomen. Prachtig! Ik vroeg een keer aan Iris en Sedat, die de Sufi-trail elke week lopen, vinden jullie dat niet veel van hetzelfde? Gaat dat niet vervelen?

Daar hadden ze meteen een eenduidig antwoord op; nee hoor zéker niet, elke keer is het anders! Het weer, de natuur, de ontmoetingen, de omgeving. Je oog valt steeds weer op andere dingen. En ja, ik begrijp ze. Mede dankzij de wisselende jaargetijden zien we de ene periode dauw op het land, gevolgd door een periode van een weldadig kleurenpallet van bloemen. Soms stroomt het van de regen, maar dan is het extra genieten van een kop koffie in het Oesdom. Pikken we even tien minuutjes extra. En bij de Adelbertusakker kunnen we droog zitten voor de lunch. Een paar keer al werden we gastvrij door Cor montvangen in zijn huisje daar vlakbij. Tien paar natte schoenen in de gang, druipende jassen, maar mwat was het gezellig. Zoiets is dan toch een cadeautje? Dat was niet gebeurd bij mooi weer. Ik bedoel maar. Het is fijn dat je niet altijd weet wat je te wachten staat. Dat het weer dus telkens anders is. En de natuur. De mensen. De geuren. De belevingen. Noem maar op. En dat voel je sterker omdat één ding niet veranderd, de route. En dáár zit hem denk ik de kracht van de Sufi-trail. Als je de weg eenmaal weet, kun je je op zoveel andere dingen gaan concentreren. Je zintuigen gaan als vanzelf meer aan het werk. Ik kan het iedereen aanraden!

Ariane

Balanceren

Dat wat we denken te moeten kunnen, leren en
controleren

Ondertussen is alles in beweging

Zonder idee of geloof in balans

Is er ervaren

Bewegend als dans

Balans

Dat wat je bent

Istanbul te voet

Abdulwahid van Bommel

Om van Istanbul te genieten is het looptempo ideaal. Het Topkapi paleis, de Aya Sofia en de Blauwe Moskee, staan allemaal op loopafstand van elkaar. (www.timeout.com/istanbul). 's middags is het op de boten lekker rustig, dus: eerst een boottochtje maken en rond lunchtijd naar Ortaköy om Kumpir - gevulde pofaardappel(!) te proberen. Er zijn tientallen boottochten om uit te kiezen. Istanbul is de enige stad ter wereld 'op twee continenten'. De Bosporus, die Europa van Azië scheidt, loopt door Istanbul heen, en komt in het zuiden in de Zee van Marmara (dus de Middellandse Zee) en in het noorden in de Zwarte Zee uit.

Je kunt de Bosporus over 'hoppen' naar Kadiköy op de Aziatische oever, een leuke wijk met kleine winkeltjes, die minder door toeristen wordt bezocht. Een boottochtje over de Gouden Hoorn naar Eyüp, is bij mooi weer eigenlijk het mooiste boottochtje van Istanbul. Het pontje vertrekt eens per uur vanaf een goed verstopt klein wit houten boothuis (Eyüp İskeleyi) aan de Gouden Hoorn, op tien minuten wandelen vanaf de Galatabrug. Eenmaal aangekomen kun je de Eyüp-moskee bezoeken; in zekere zin een bedevaartsoord voor moslims. Eventueel kun je verder gaan met de kabelbaan naar Pierre Lotti bovenop de berg.

Miniatürk, een soort Madurodam met alle bezienswaardigheden van Turkije,

is doordeweeks tot zeven en in het weekend tot negen uur open.

Istanbul: De Stad Tussen Twee Werelden

Een dichtelijk begin

Toen admiraal Seyid Ali Reis in de 16e eeuw door de Iraanse Sjah werd gevraagd:

Welke stad vond u het mooist van de steden die u zag?' gaf Seyid Ali Reis antwoord in versregels:

*Werkelijk elke stad van deze wereld
heb ik bekeken met z'n gebouwen,
Maar de gelijke van Stanbul's Galata
heb ik nooit mogen aanschouwen.*

1453: Het keerpunt

Op 29 mei 1453 veroverde Fatih Sultan Mehmet Constantinopel. Hij maakte van de Byzantijnse stad de Osmaanse hoofdstad. Tegen het middaguur had hij zijn geleerden en staatslieden verzameld. Zij reden te paard naar de Aya Sofia. Voor de poort steeg hij af en nam een hand aarde die hij over zijn tulband strooide als teken van nederigheid tegenover Allah. Hij reed de kerk binnen en zag dat sommige soldaten bezig waren te plunderen. Hij sprak hen boos

toe, waarbij hij zei dat het vernielen en leegroven van historische bouwwerken verboden was.

Fatih troostte de priesters die smekend om genade naar hem toekwamen. Hij sprak hen toe en verklaarde dat zij onder zijn bescherming stonden. Hij stond erop dat de kerk onmiddellijk in een moskee zou worden veranderd. Een van zijn geleerden beklom de kansel en riep op tot het gebed. Daarna sprak Fatih zijn mensen toe. Toen hij de kathedraal had verlaten, reed de sultan over het plein naar het oude gewijde paleis, Topkapi.

De strategische ligging van Istanbul op twee continenten – gesplitst door de Bosporus – zorgde voor bloei tijdens zijn bewind. Ook leefde de stad onmiddellijk op door het grootse bouwprogramma van de moslims. Vervallen paleizen herrezen, en het Topkapi-paleis werd het hart van een rijk dat zich uitstreckte van de Balkan tot en met Noord-Afrika. De ligging van de stad is zeer strategisch en trok zowel internationaal als nationaal veel mensen aan.

Aya Sofia

Als moskee werd de Hagia Sophia – heilige wijsheid, Aya Sofia – teken van wijsheid - genoemd.. Het werd al tussen 532 en 537 gebouwd en een aantal malen herbouwd. Tot 1453 was het bouwwerk een Byzantijnse kathedraal. Vanaf 1935 was het een museum. Op 24 juli 2020 werd de Aya Sofia - beginnend met het Vrijdaggebed - weer een moskee.

De UNESCO betreurde het besluit van de Turkse autoriteiten en waarschuwde

Turkije geen fysieke veranderingen door te voeren zonder dit vooraf aan te geven. De woordvoerder van president Erdoğan gaf op 10 juli 2020 aan dat de Aya Sophia een erfgoed van heel de wereld blijft en dat de heropening van het eeuwenoude bouwwerk als moskee daar niets aan verandert. Voor de toegankelijkheid van het gebouw heeft deze stap geen nadelige gevolgen gehad. Wel zijn de natuurstenen vloeren met een groen tapijt belegd ten behoeve van het gebed en moeten bezoekers bij binnenkomst voor dat deel hun schoenen uittrekken. Toeristen blijven op afstand van de biddende gelovigen.

Godsdienstvrijheid

Sultan Fatih Mohammed is zich bij de verovering van Constantinopel bewust van zijn positie als plaatsvervanger van de Byzantijnse keizer en installeert een nieuwe patriarch voor de orthodoxe kerk. Deze Genadius wordt daarmee een soort tegenpaus en is verantwoordelijk voor de onder het Osmaanse gezag vallende christenen. In een handvest garandeerde Fatih de christenen en joden, godsdienstvrijheid, op het luiden van kerkklokken na. De volgende dag

liet hij zijn orders in de stad verspreiden en bekend maken dat de mensen in veiligheid naar hun huizen konden terugkeren.

Een smeltkroes van culturen

De bevolking van Istanbul vormde vanaf dat moment een unieke mix: 60% moslims, 25% Grieks-orthodoxen, plus nog Joodse en Armeense gemeenschappen. De stad overschreed in 1600 opnieuw een half miljoen inwoners – met een diversiteit van culturen en religies die haar karakter bepaalde.

Wonderbaarlijke architectuur

De Blauwe Moskee (Sultan Ahmet Moskee) werd gebouwd in opdracht van de 14-jarige Sultan Ahmet I, met zes minaretten. In die tijd had de moskee in Mekka vijf minaretten en hij wilde dat overtreffen. Architect Mehmet Ağa liet de sultan zelf aarde scheppen en de eerste steen leggen, terwijl hij bad: 'Aanvaard deze dienst, o Heer!'

Liefde voor bloemen en respect voor papier

Een ambassadeur van Oostenrijk, verbleef van 1554 tot 1562 in Turkije, en schreef: "We naderden Istanbul aan het eind van de winterperiode en zagen tot onze verbazing tulpen, hyacinten en narcissen in bloei staan. Hoewel tulpen geen sterke geur hebben genoten we sprakeloos van de diversiteit aan kleuren die we zagen. De Turken houden veel van bloemen en deelden er niet voor terug om voor een mooie bloem een groot bedrag te vragen of neer te tellen.

Tijdens onze reis verbleven we veel in ruimten bij karavanserais, door de Turken imaret, of gaarkeuken genoemd. Het viel mij op dat er tussen de stenen in de muren stukjes papier waren gestopt. Dat zag ik werkelijk overal. Later heb ik de reden begrepen. Het respect dat de Turken voor papier tonen heeft te maken met het feit dat daarop Allah's naam kan worden geschreven. Daarom pakken ze, waar ze het ook tegenkomen, stukjes

papier van de straat, omdat Allah's naam niet mag worden vertrapt, en stoppen het op een hoge plek.

Het moderne Istanbul

Vanaf de 18e eeuw groeiden de vissersdorpjes op de Aziatische oever, door de komst van onder anderen Armeense en Joodse handelaren, tot een metropool van 15 miljoen mensen. Tot de 2e helft van de 20e eeuw bleef dit, van Aziatisch Istanbul, het meest stedelijke deel. Pas na die tijd ontwikkelden zich achter de beboste hellingen, uit het zicht van de Bosporus, diverse satellietsteden die vandaag de dag elk ruim 1 miljoen inwoners tellen.

Theeritueel

Turkse thee – zwart, sterk, in tulpvormige glaasjes – wordt gezet in een kleine bovenop een grote ketel. In de grote ketel kookt het water en in de kleine ketel trekt de thee. Zo kan de

thee sterker of minder sterk worden geschonken. Thee is, net als eeuwen geleden, een excuus voor gesprek. In het Turks: sohbet – liefdevolle conversatie.

Slotwoord

In de 20ste eeuw was er sprake van secularisatie van de Turkse samenleving ook in Istanbul. De religiositeit verschilt daarom enorm per wijk. De meest orthodoxe wijk is waarschijnlijk Fatih, waar je vrouwen met gezicht bedekkende kleding kan tegenkomen. Over het algemeen is dit echter uitzonderlijk in Turkije en al helemaal in Istanbul, Arabische toeristen daargelaten.

'Istanbul is alleen 'thuis' voor haar echte inwoners', schreef Cenap Şahabeddin in 1920. Toch blijft ze iedereen betoveren: een pan vol geschiedenis, waar elke bezoeker even de opscheplepel mag zijn.

De Phrygische Hooglanden

Ben Claasz Cookson

Deze prachtige bergstreek ligt ruwweg tussen Eskişehir, Afyon en Sivrihisar. De hooglanden zijn gevormd door een vulkaan die nu ongeveer 2000 meter hoog is en bestaat uit tufsteen. Door de relatief snelle erosie zijn er indrukwekkende landschappen ontstaan. In het noordwesten zijn de heuvels bebost, terwijl de zuidoostelijke helft meer een droog steppelandschap kent. De hoogte varieert tussen de 800 en 1600 meter.

Het gebied wordt vaak vergeleken met het bekendere Cappadocië, maar de Phrygische Hooglanden zijn veel groter en kennen meer variatie in archeologische vindplaatsen uit verschillende periodes.

Het is een prachtig wandelgebied, met routes naar oude nederzettingen en begraafplaatsen, vaak met monumentale, uit de rotsen gehakte graven. Er zijn ook twee officiële wandelroutes: de zogenaamde Phrygian Way, die loopt van de oude Phrygische hoofdstad Gordion bij Polatlı naar Afyon of Kütahya, over een afstand van ruim 400 kilometer. Deze tocht is een echt avontuur, waarbij je meestal in een tent of bij gastvrije mensen thuis zult overnachten. De tweede route is de Sufi Yolu, die door een gedeelte van de hooglanden voert, op weg van Yalova naar Konya.

Goede planning is noodzakelijk, want er zijn weinig winkeltjes langs het pad. Water is bijna overal te vinden bij bronnen met drinkbakken voor het vee. Dit water kan zonder filters gedronken worden (niet uit de drinkbak zelf, maar

vang de waterstraal direct uit de pijp).

De afstanden tussen de dorpjes variëren meestal van 5 tot 15 kilometer.

De bekendste archeologische site is de zogeheten Midas-stad, of Yazılıkaya (rots met inscripties). Hier loopt een wandelroute van circa 5 kilometer binnen de grenzen van de site. Afgezien van de grote façade van het zogenaamde Midas-monument zijn er ongeveer 160 andere bezienswaardigheden, groot en klein, uit de Phrygische, Perzische, Romeinse en Byzantijnse periodes.

Er zijn indrukwekkende, uit de rots gehouwen graven. De meest bijzondere zijn het Triclinium-graf en het Zuid-graf: twee kamers met uit de rots gevormde bedden, voorzien van decoratieve ornamenten in de bedpoten en iets dat op een hoofdsteen lijkt. De wanden en plafonds tonen imitatiebalken, uit steen gehouwen naar voorbeeld van houten constructies die in gebouwen uit die tijd werden gebruikt.

Het meest spectaculair zijn de tunnels: ingangen naar waterbronnen diep in de berg. Deze zijn nooit volledig uitgegraven, omdat op 1 september 1939 de Tweede Wereldoorlog uitbrak. Het Franse Archeologische Instituut in Istanbul mocht vanaf dat moment geen geld meer besteden aan wat toen als bijzaken werden beschouwd.

Het is een mooie wandeling van het Midas Han Hotel naar Kümbet. Ze is 13 km lang en voert door bossen en velden, langs een Byzantijnse rotskerk en een Phrygische kasteelberg, later hergebruikt

door de Byzantijnen. Hier bevindt zich een tunnel met trappen die ooit afdaalden naar een waterbron, maar die nu bijna volledig met stenen is opgevuld.

In het dorp Kümbet is een prachtig grafmonument te vinden. Oorspronkelijk was het een Phrygisch graf met drie banken waarop de doden tijdens de begrafenisceremonie werden opgebaard. Later hebben de Romeinen het graf grondig verbouwd: de banken werden uitgehakt tot sarcofagen. De façade is monumentaal, met grote hoekmotieven die officieel acroteria heten, en een timpaan (pediment) waarin tussen de 'houten' balkuiteinden kleine gezichten of maskers zijn te zien. In het midden bevindt zich een groot, rond schild met aan beide zijden de onderste resten van

adelaars. Daaronder is een groot vlak met twee leeuwen die naar een krater in het midden kijken — een symbool van het eeuwige leven.

Naast de vergrote deur is links een slecht zichtbaar Medusa-reliëf en rechts een net zo slecht herkenbare stier met een bultrug te zien.

Meer naar het zuiden, in het Afyon-deel van de Phrygische Hooglanden, is een 9 kilometer lange wandeling te maken. Het eerste deel van de route voelt alsof je over het maanoppervlak loopt. Ook hier zijn interessante bezienswaardigheden, zoals een zeer diepe karrenspoor: jarenlang trokken paarden hier karren doorheen en sletten zo een diepe groef in de rotsbodem.

Even verderop ligt de Burmeç-façade,

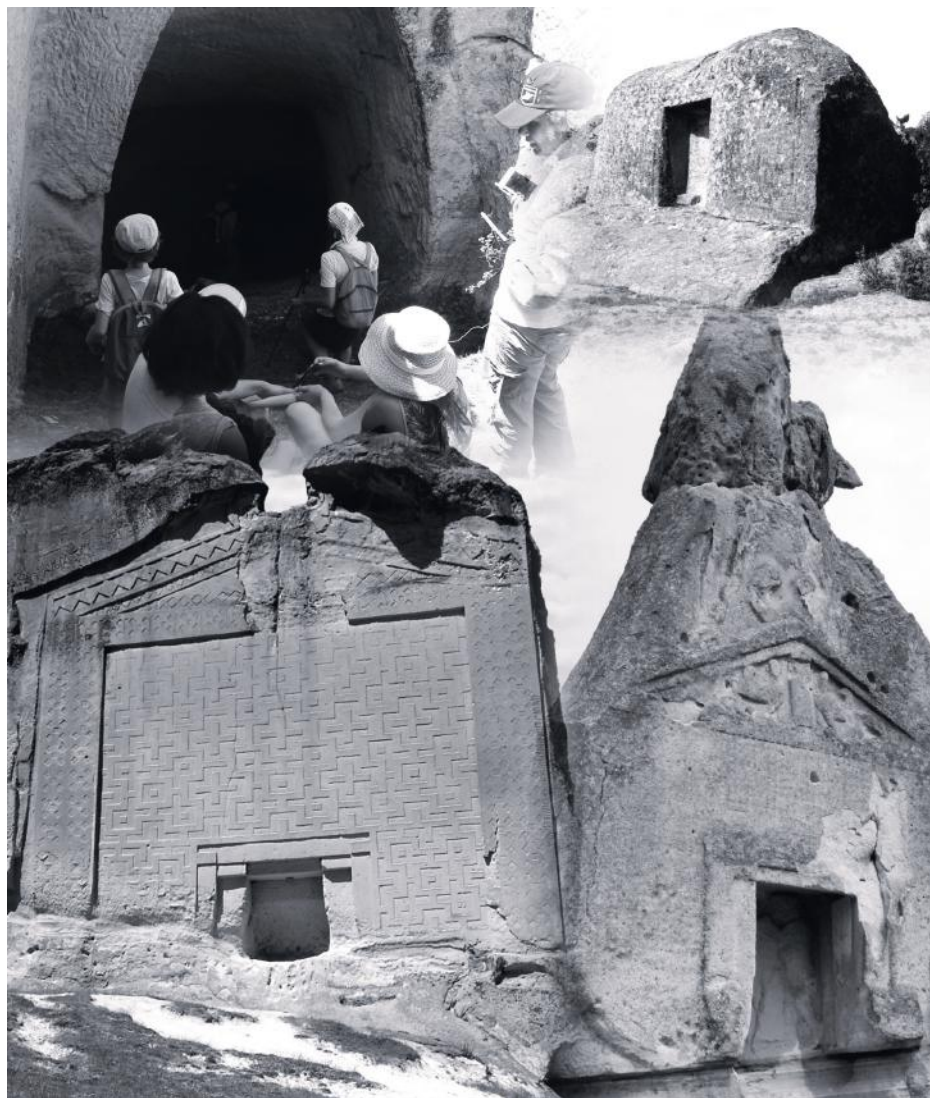
die wat moeilijk te herkennen is. Het pad voert door prachtig geërodeerde landschappen. Een paar kilometer voor het einde van de route ligt de Büyükkapıkaya, oftewel ‘de rots met de grote deur’. Dit heiligdom, ook wel een openluchttempel genoemd, bevatte ooit een zwaar geërodeerd vrouwenbeeld in de grote nis — vermoedelijk de godin Cybele. ‘Bevatte’ is hier het juiste woord, want onverlaten op zoek naar goud hebben het beeld opgeblazen. Deze stumpers dachten werkelijk dat mensen in de oudheid goud konden verbergen in een massieve rots.

Aan het einde van de wandeling staat een ander groot monument: de zogenaamde Aslankaya, oftewel

‘leeuwenrots’. Hier zie je een hoge façade met in het pediment griffioenen en een ingewikkeld motief. In het midden bevindt zich een deuropening, waarin de deuren, compleet met scharnieren, nog als openstaand te herkennen zijn.

Het is alsof je zó de tempel inkijkt. Tegen de achterwand stond een vrouwenfiguur, met aan beide zijden een leeuw die tegen haar op stond. Cybele, de godin van de wilde dieren, had de leeuwen zo onder de indruk dat ze met de staart tussen de benen stonden. Het verhaal herhaalt zich nu: onverlaten hebben het beeld vernietigd... er is niets meer van over.

Aan de zijkant, bij de weg, staat een grote leeuw op zijn achterpoten.

Zijn kop is verdwenen, maar hij blijft indrukwekkend!

Dit zijn slechts een paar voorbeelden van prachtige monumenten in een ongerept en adembenemend landschap. Hier geen busladingen toeristen die overal opklimmen om een

levensgevaarlijke selfie te maken.

Ik hoop u binnenkort te mogen ontvangen in ons hotel, de Midas Han, en u persoonlijk rond te leiden.

Met vriendelijke groet,
Ben Claasz Coockson

Nawoord

Wees wie je bent of word wie je wilt zijn.*

“Wees wie je bent of word wie je wilt zijn.” Deze woorden vatten de essentie samen van de poëzie van Rumi, die oproept tot zelfacceptatie en persoonlijke groei.

Het is een uitnodiging om te kiezen: om jezelf te omarmen zoals je bent, of te streven naar de persoon die je wilt worden. Dit thema houdt mij, vooral tijdens onze reizen, steeds weer bezig.

Onze routes zijn verbonden met het gedachtegoed van het soefisme. Persoonlijk noemen we onszelf geen soefi's – we leven immers niet volgens de strikte regels van het soefi-kloosterleven – maar we omarmen wel de filosofie en proberen deze zo goed mogelijk in ons leven toe te passen.

Tijdens onze reizen komen we vaak in situaties waarin we keuzes moeten maken om de tocht prettig of veilig te laten verlopen. Soms nemen we beslissingen die achteraf niet blijken te passen bij wie we willen zijn, en dat stemt ons tot nadenken.

We streven ernaar de beste versie van onszelf te zijn, en het doet pijn wanneer het resultaat niet aan onze verwachtingen voldoet.

Onderweg leren we ook dat we niet iedereen tevreden kunnen stellen – en dat botst soms met ons verlangen om vriendelijke en vredelievende mensen te zijn.

Gelukkig zijn er wijze medereizigers die ons de juiste weg wijzen en ons mentaal ondersteunen in ons streven.

Voor mij is dit een van de waardevolste lessen van onze pelgrimstochten. Ik ben ontzettend dankbaar voor de wijsheid en vriendschap van medepelgrims die voor het leven vrienden zijn geworden.

Dank jullie wel, lieve mensen van het Soefi Pad, voor jullie steun en vriendschap.

Met hartelijke groet,
Sedat Çakır

** Geïnspireerd door de poëzie van Mevlana Jalāluddīn Rumi, dichter en mysticus, wiens werk altijd gaat over zelfontdekking en transformatie.*

SUFI TRAIL AGENDA 2026

WANDEL OF FIETS MET ONS MEE!

WANDELING HEILOO EN EGMOND-BINNEN
ELKE ZATERDAG 9:58 OP STATION HEILOO.

GAAT ALTIJD DOOR. WEER OF GEEN WEER.

MEER INFORMATIE OP:

DRIEBRONNENPELGRIMSRROUTE.NL.

SUFI TRAIL WANDELKARAVAAAN

1 MEI - 12 JUNI 2026

RUMI TRAIL FIETSKARAVAAAN

2 SEPTEMBER - 8 OKTOBER 2026

MEER KARAVAAAN INFO:

SUFITRAIL.COM

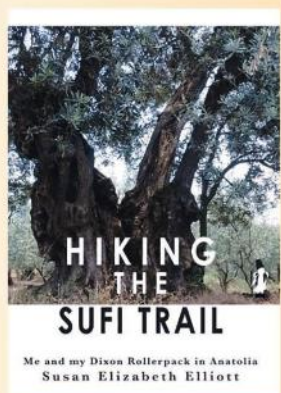
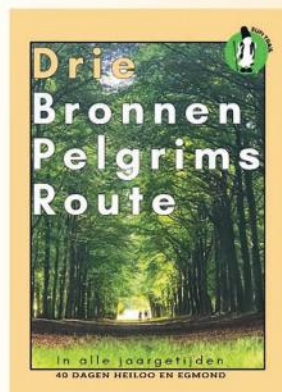
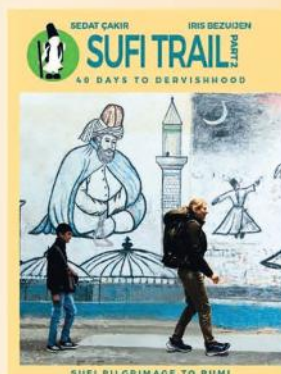
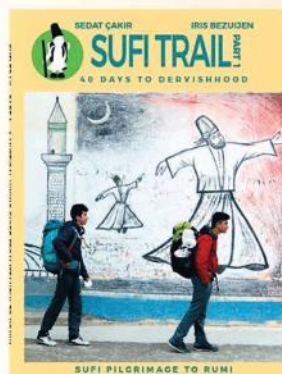
CONTACT

IRIS BEZUIJEN: +31 6 440 447 90

SEDAT ÇAKIR: +31 6 508 90 595

Sufi Trail als uitgever

reparatie
nieuwe fietsen
onderhoud
en tweede hands fietsen

#seref_rijwielhandel
@seref_rijwielhandel

seref.nl

De beste fietsenmaker, in Haarlem

Zijlweg 117-ZW, 2013 DG Haarlem, Nederland

(023) 532 77 23

ISSN 2749-950X

9 772949 950005 >